

Krogsektionen Stockholm

Maria Lundström
Linn Karlsten
Emilie Lundberg

I vårt dagliga arbete på Krogsektionen i Stockholm City arbetar vi i huvudsak mot narkotika, vapen och kriminella individer som befinner sig i krogmiljö. Mestadelen av vår arbetstid sker kvälls- och nattetid och är då koncentrerad till Stockholms krogar och restauranger. Utöver detta arbetar vi även dagtid och inriktar oss då på underrättelsebaserad spaning mot misstänkta narkotikaförsäljare och övrig brottslighet som på något sätt kan knytas till citys krogvärld. För att våra spaningsärenden skall ge bra resultat så är uppgiftslämnare en viktig del av vår verksamhet. Gällande narkotika arbetar vi således på alla nivåer, från partyknarkaren på inestället till narkotikaförsäljaren och medlemmar av olika kriminella organisationer och konstellationer.

Bakgrund och frågeställning

Vi sökte stipendium från Stockholm stad och SNP (Svenska narkotikapolisföreningen) för att åka till New York och studera hur olika polisiära organisationer arbetar mot narkotika och grov organiserad brottslighet. Vi hade tänkt studera deras arbetssätt och lagstiftning i huvudsak när det kommer till grovt kriminella individer i krogmiljö samt lagföring av kvinnor i allmänhet när det kommer till narkotikabrott.

Det har även varit många debatter om huruvida polisen i Stockholm är dålig på att lagföra kvinnor som brukar och förmedlar narkotika. Vi har sett det som ett problem på vår rotel och har insett att vi faktiskt är dåliga på att hitta och lagföra de kvinnor som missbrukar narkotika. Vi läste i en artikel att statistiken mellan kvinnor och män lagförda för kokainmissbruk i New York låg på närmare 40/60%. Detta fångade vårt intresse då vår egen statistik ligger på ca 97% män och 3% kvinnor som lagförs för narkotikabrott i Stockholm city. Vi vet att det inte är en siffra som speglar verkligheten och vill därför lära av New York polisens arbete med kvinnliga brukare/säljare av narkotika.

Metod

Vår metod för att få ut så mycket information som möjligt var att kontakta flera olika polisorganisationer i NYC. Detta för att få en bred bild om hur arbetet fungerar i USA på olika nivåer inom polisen. Vi valde att ordna med alla kontakter själva vilket i efterhand visade sig vara svårare och krångligare än vi trodde. Men trots svårigheterna är vi glada att vi gick tillväga på detta sätt, vilket har lett till att vi fått flertalet egna kontakter inom DEA, FBI och NYPD.

Mål

Målet är att få nya lärdomar och att söka nya arbetsmetoder som skulle kunna underlätta vårt arbete i Sverige. Vi vill undersöka om lagstiftningen i New York är effektivare än den svenska samt hur de två lagstiftningarna skiljer sig åt.

Stockholm- New York 31 augusti- 7 september 2010

Vi möttes av en extrem hetta när vi klev ut från flygplatsen. Solen sken och termometern visade närmare 35 grader. Efter mycket ordnande kring resan var vi äntligen på plats. Första kvällen gick åt till att komma i ordning och att promenera runt i staden för att imponeras av bl.a Times Square.

Times Square by night

Dag två började ett äventyr vi kommer minas för livet. Vi har fått nöjet att träffa otroligt många vänliga och hjälpsamma personer. Vidare i arbetet kommer vi presentera de olika organisationer vi besökte och deras arbete. I slutet av vårt arbete binder vi ihop de erfarenheter vi fått och jämför fördelar/ nackdelar med vårt svenska arbetssätt mot metoderna polisen använder i New York.

DEA - Drug enforcement administration

Vårt första möte med DEA skedde på deras huvudkontor som ligger i Chelsea, downtown Manhattan. Vi hälsades välkomna av Special Agent Erin Mulvey som visade oss runt i byggnaden och presenterade oss för flera medarbetare. Vi gick sedan och satte oss i ett pampigt rum med skinnfåtöljer och den amerikanska flaggan hängandes i ena hörnet. Därefter klev Special agent John Pulosa in i rummet och presenterade sig som en av chefsagenterna på DEA. Pulosa inledde genast mötet genom att berätta den ena historien efter den andra om våghalsiga infiltrationer av allt från Outlaws till den italienska maffian i NYC.

Emilie Lundberg och Linn Karlsten på DEA:s huvudkontor.

Herr Pulosa berättade glatt och stolt om när han under 90-talet fick beslut av en domstol att starta en porrfilmstudio. Tanken med detta var att medlemmar i Outlaws skulle komma till studion med sina flickvänner som för att tjäna lite extra pengar skulle ställa upp i porrfilmer. Pulosa skötte kameran och medan flickvännerna agerade framför kameran fick han tillfälle att bli "bundis" med gängmedlemmarna som stod bakom kameran och tittade på. Detta skulle då leda till att gängmedlemmarna fick förtroende för Pulosa och han kunde få tillgång till information som annars skulle varit omöjlig att ta del av. Studion pågick under ett och ett halvt år och Pulosa kunde under denna tid både handla narkotika och vapen av medlemmarna. Alla köp registrerades och sparades som bevismaterial. När åklagaren sedan gick till åtal så kunde flertalet av medlemmarna dömas för narkotika samt vapenbrott. Efter flera och återigen flera historier av liknande slag fick vi klart för oss att det är vanligt att DEA arbetar med "under cover" agenter som handlar med vapen och narkotika med misstänkta brottslingar, magkänslan sade dock även att herr Pulosa gärna kryddade sina historier lite extra...

Både Agent Pulosa och Special Agent Mulvey blev förvånade när vi förklarade att vår lagstiftning gjorde det svårt och om inte omöjligt för oss att kunna handla med vapen och narkotika på det sättet som de själva beskrev. Vi förklarade skillnaden mellan brottsprovokation och bevisprovokation hemma i Sverige och om hur gränsen är hårfin och svårtolkad.

I det stora hela så byggs DEAs arbete på att ha infiltratörer i olika organisationer som förmedlar information. De arbetar även mycket med undercoveragenter som handlar narkotika som sedan används som bevismaterial när mängden blivit så stor att åtal väcks.

DEA arbetar mot narkotika, både nationellt och internationellt. De kan mer eller mindre välja själva om de vill utreda ärendet på egen hand genom att göra ärendet till ett "federalt ärende", istället för ett ärende som utreds av den enskilda staten. När DEA väljer att ta till sig ett ärende handlar det oftast om större mängd narkotika, kontanter eller annan grovre brottslighet som berör narkotikahandel. Det kan även börja som ett mindre gatuärende som växer och leder utredningen till narkotikans ursprungsland.

För att bli agent på DEA genomgår man en 16 veckors utbildning. För att bli antagen till utbildningen krävs att man är amerikansk medborgare och att man har studerat på högskola. Efter att utbildningen är klar kan man bli placerad var som helst i landet, och i undantagsfall även utomlands. DEA har kontor i många länder och arbetar över hela världen.

Dagen efter att vi besökt DEA:s huvudkontor och lärt känna Special Agent Erin Murvey och John Pulosa så träffar vi Special Agent Timothy Morgan, som är placerad på DEA i Köpenhamn. Han har därifrån ansvar över DEA:s ärenden och samarbetspartners i Skandinavien. Timothy berättar för oss att DEA har representanter i långt över 50 länder. DEA håller även på med narkotikabrottslighet som inte skett i USA om det är så att ärendet på ett eller annat sätt kan ha eller kommer att ha anknytning till landet. Ett exempel i nutid är att DEA är involverade i tillslaget mot en svensk man som under 2010 greps då han försökt smuggla enormt stora mängder kokain från Sydamerika till Skandinavien i en segelbåt.

FBI- Federal Borough of Investigations

FBI har sitt huvudkontor på Federal Plaza i Downtown Manhattan. Efter massiva säkerhetskontroller fick vi till slut komma upp på kontoret. Våra mobiltelefoner, kameror och annan teknisk utrustning låstes in i ett säkerhetsskåp. Vi togs emot av Pritech Desai som är en agent på FBI. Han började med att visa oss runt på avdelningen där han jobbar. I en av korridorerna var väggen prydd av minnestavlor i guld med bilder på agenter som omkommit, i en annan korridor fanns en lista över FBI:s "Most Wanted" uppsatt på väggen med Usama Bin Laden som nummer ett.

FBI har 1200 agenter i USA och 80% av dessa är anställda vid kontoret i NYC. FBI har sedan länge arbetat inriktat mot organiserad brottslighet, kriminella organisationer och terrorism. Efter terrorattacken den 11 september 2001 så övergick deras arbete till att inrikta sig nästan uteslutande på terrorism och gränsöverskridande brottslighet.

Pritech Desai och hans kollega Agent Scott R. Curtis satte sig med oss i ett sammanträdesrum uppe på huvudkontoret. Scott är expert på organiserad brottslighet och arbetar i huvudsak med New York Citys fem största italienska maffiafamiljer. Dessa familjer har styrt New York Citys undre värld i decennier och Scott inriktar sig sedan tretton år tillbaka på en av familjerna som kallar sig "The Columbo Family". Namnen på dessa "familjer" hänger kvar sedan tidigt 70-tal och knyts samman av både släktband och vänner. Scott berättar att dessa "familjer" inte längre syns lika tydligt på New Yorks gator som de gjorde på 60-talet. Nu för tiden vill maffian inte dra uppmärksamhet till sig utan inriktar sig främst på kriminell verksamhet där det finns mycket pengar att tjäna. Scott berättar om något polisen kallar "white colour crime". Exempel på sådana brott är bedrägerier och pengatvätt. Motsatsen till

denna brottslighet är "blue colour crime" så som stölder, rån och inbrott m.m. "Familjerna" inriktar sig nu för tiden endast på "White colour crimes" på grund av att det genererar mest pengar och minst uppmärksamhet. Det har blivit ett stort problem att maffian blir mer och mer involverade i byggbranschen och i restaurangbranschen. Ofta händer det att krögare behöver låna pengar till sin restaurang men inte får lån av banken och därför känner de sig tvungna att vända sig till den italienska maffian för att låna pengar. Därefter står krögaren i evig skuld till maffian och kommer inte ur maffians grepp om restaurangen.

Som sagt finns det fem stora Italienska maffiafamiljer i New York. Tvärtom från vad man kan tro bråkar sällan de olika familjerna med varandra utan kan istället samarbeta om det gynnar affärerna för tillfället. Det viktigaste har blivit att tjäna pengar och detta har lett till att våldet familjerna emellan har minskat drastiskt. Scott berättar att FBI inte arbetar med målet att få dessa "familjer" att upphöra. FBI arbetar istället för att lagföra och reducera familjerna, men har insett att familjerna är så djupt rotade i New York City att de alltid kommer finnas kvar. Ett problem som FBI ser är att även om ledarna för familjerna får långa fängelsestraff så kan de fortsätta styra sin verksamhet inifrån fängelset. När ledarna till slut kommer ut från fängelset har de ett ännu större kontaktnät än vad de hade innan.

FBI använder sig metoderna "covert" och "overt" när de arbetar. "Covert" innebär dold spaning såsom telefonavlyssning och buggning medan "overt" innebär att de utför husrannsakingar, håller förhör m.m. FBI fokuserar på "covert-metoden" då de ska få ut så mycket information som möjligt utan att väcka uppmärksamhet. Ibland genomför FBI dock en taktisk manöver där de använder "overt-metoden" som att tex hämta in någon till förhör för att sedan kunna lyssna av reaktionerna på telefonavlyssningen.

FBI använder sig av "under cover" agenter, infiltratörer och informatörer för att komma framåt i sina utredningar. De personer som arbetar som informatörer erbjuds ofta stora summor pengar alt. nedsatt straff för att hjälpa/tipsa polisen. Om dessa personer begått egna brott som de ska sitta av tid i fängelse så placeras de i särskilda fängelser där de är trygga.

Scott berättar att en vanlig metod FBI använder sig av är buggning. De har då lyckat övertala en kriminell person som är involverad i maffian att hjälpa polisen. Därefter får denna person bära avlyssningsutrustning då han möter de övriga medlemmarna i "familjen". Denna avlyssning tillsammans med fotografier och dylikt där brott planeras eller begås är oftast tillräckligt för en fällande dom i domstol. Scott berättar att mikrofonerna nuförtiden är så diskreta att de kan sitta som ett pin på en keps eller bakom en knapp.

Om en person med gängtillhörighet begår två eller fler brott under en tio års period för gängets räkning kan en åklagare välja att använda sig av en straffskärpningslag som kan ge upp till 20 år i fängelse. Förut användes inte denna lag lika frekvent som den görs nu av vissa åklagare. FBI kan välja vilka åklagare de vill samarbeta med och därför används denna lag ofta i deras ärenden. 99% av de som är misstänkta i FBI's utredningar är män, när kvinnor är med i bilden så rör det sig oftast om flickvänner och fruar som hjälper till med pengatvätt m.m.

NYPD Narcotics Division

När vi kom till NYPDs huvudkontor så välkomnades vi av en glad Joseph Rezneck, chef för den sydvästra narkotikaavdelningen på Manhattan. Joseph berättade att han tidigare arbetat som mordutredare. Han anser att det är viktigt att chefer inom polisen skall ha egen erfarenhet av yttre polistjänst. Joseph berättade att deras arbete mestadels sker på gatunivå med hjälp av spanare och undercover poliser. Arbetet för de som jobbar undercover är att köpa narkotika av langarna. En polis som arbetar undercover köper mindre mängder av en langare upprepade gånger under exempelvis tre månader. Tillslut har de samlat in så mycket information att det är dags för ett tillslag. Om undercoverpoliserna fått information om en viss dag då langaren kommer få hem ett parti narkotika så lämnar polisen över en ansökan om husrannsakan till åklagare gällande den aktuella dagen. Detta beslut kan ta några dagar och poliserna jobbar därför alltid med planerade tillslag vid husrannsakingar. Utöver undercoverpoliserna finns även informatörer som får betalt mindre eller större summor pengar beroende på vilka tips man lämnar till polisen. Att exempelvis tipsa polisen om ett olagligt vapen kan ge 1000 USD om tipset visar sig stämma.

Joseph visar en världskarta och berättar att mestadels av kokainet i NY kommer från Sydamerika. Mexiko sköter en hel del av införseln till landet genom lastbilar som tar sig ända till NYC. Marijuana finns i stora kvantiteter och tar sig ner från främst Kanada. Joseph berättar även att de indianreservat som finns på gränsen mellan USA och Kanada är ett stort gissel för landet. I reservaten gäller speciella lagar vilket innebär att inte ens den federala lagen har någon makt där. Reservaten sköter sig själva. Här finns en hel del narkotikasmuggling som landet inte har någon insyn i.

Efter mötet med Joseph så blir vi upplockade av två narkotikaspänare, Joseph och Jason. De tar med oss till deras polisstation och narkotikaavdelningen där vi bland många andra får träffa den ansvarige för NYPD:s klubbavdelning. Vi konstaterar snart att NYPD:s klubbavdelning är snarlik Stockholmspolisens tillsynsavdelning. De arbetar främst med krogarnas tillstånd och försöker se till att stänga klubbar som inte sköter sitt tillstånd. Om polisens spanare arbetar

inne på klubbarna sker det endast undercover. Då genom att köpa narkotika av langare inne på krogen. Om polisen kan bevisa att personalen och ägaren till klubben är medveten om att det sker narkotikahandel på deras krog så försöker polisen stänga ner krogen. Den personal som arbetar i krogdörrarna är enligt polisen av blandad kvalitet och det finns endast vissa personer som polisen litar på. Detta är skälet till att arbetet inne på krogen främst sker helt dolt. Varken krögare och polisledning vill ha synliga poliser inne på krogarna och som ett resultat av detta både brukas och säljs det mycket narkotika fritt inne på krogarna.

Den narkotika som brukas på klubbarna är enligt NYPD främst narkotikaklassade tabletter som ska ge ett snabbt rus. Dessa tabletter har blivit mycket vanliga bland ungdomar då tabletterna går att hitta överallt, inte minst i föräldrars badrumsskåp. Arbete sker för att försöka komma åt de oseriösa läkare och drugstores som förmedlar dessa tabletter. Man har också från tillverkarnas sida börja förändra tabletternas innehåll så att ruset inte skall komma lika hastigt utan istället långsamt bli verksamt i kroppen. Detta hoppas man ska minska ungdomarnas bruk av tabletterna i festavseende.

På gatorna i NYC är det heroin, marijuana och kokain som är de stora drogerna. Metamfetamin var förut ett stort problem men brukas nu främst inom gaykretsar, enligt Joseph Rezneck. Dock poängteras det att polisen ser en klar koppling mellan våldsbrott och brukandet av metamfetamin. De är på NYPD övertygade om att när och om metamfetamin blir stort i Sverige kommer våldsbrotten att öka även hos oss.

Marijuana är ett stort problem i hela landet. Många röster höjs i landet för att få marijuana legaliserat. Domstolarna ser ofta mellan fingrarna när det rör sig om brott rörande marijuana och delar ut lägre straff. Några gram marijuana ger i princip inget straff alls. Joseph och Jason blir positivt överraskade när vi berättar att till och med ett bruk av marijuana är straffbart i Sverige.

Kvällspass med NYPDs narcotics division

Fordonsstopp genom "inboxning" efter att patrullen bevittnat en narkotikaaffär från bilen.

Tillsammans med en grupp spanare ger vi oss ut på Manhattans gator under kvällen. Spanarna måste vara minimum sex personer för att över huvud taget ge sig ut. Det är för deras egen säkerhet. Under kvällen är vi tre stycken fordon, med ungefär tre poliser i varje fordon.

Fordonen är hyrbilar utrustade med ljud- och ljussignal. Vi hinner inte åka långt förrän en av spanarna känner igen en man som är känd sedan tidigare i narkotikasammanhang. Två utav spanarna kliver ut ur bilen och fortsätter skugga personen till fots, medan de andra bilarna dirigeras via radio. Lagen i New York City ger inte poliserna något utrymme att arbeta med det vi kallar skäligen misstanke. De kan inte bygga upp en misstanke gällande innehav och sedan besluta om en kroppsvisitation utan de måste se det faktiska brottet och därefter gripa på bar gärning. Gripandet sker oftast i en överlåtelsesituation. I det här fallet så följde spanarna med två personer in i ett rivningshus. Inne i en korridor så tar killarna upp narkotikan för att troligtvis bruka den och de grips då direkt av spanarna.

En kort stund senare så ser en patrull att en silverfärgad bil stannar till snabbt på gatan, plockar upp en ung kille och sedan kör runt hörnet på en byggnad. Spanarna följer efter och ser att bilen stannat runt hörnet och att ett köp av narkotika sker i bilen. Köparen kliver ur och grips en bit därifrån för innehav av kokain. Direkt så bestämmer sig patrullerna för att tillsammans stoppa den silverfärgade bilen och gripa säljaren. På en öppen och trafikerad gata så kör tre polisbilar en "inboxning" av det misstänkta fordonet genom att en polisbil kör in framför, en ställer sig bakom och en på sidan. Det går otroligt fort och med dragna vapen springer spanarna sedan fram mot bilen och får ut honom. Mannen har inte ens hunnit reagera så han sitter fortfarande med ca tio påsar kokain i handen.

Alla personer som grips under kvällen placeras iförda handfängsel bak i en "arrestbil". Det är en skåpbil med två långa bänkar längs sidorna. Inne i skåpet åker de misstänkta med under passet till det är dags att runda av och åka in för att avrapportera. Detta kunde ta mellan 4-5 timmar i många fall. Väl inne på polisstationen släpps de gripna ut från skåpbilen, de ställer sig sedan på led och går lugnt in på polisstationen och arresten. I arresten sitter upp mot tio personer i samma cell.

Att söka efter narkotika på en person genom kroppsvisitation är som sagt inte tillåtet för poliserna. Detta gäller även beslut om husrannsakan. Beslut för att söka efter narkotika kan endast tas av en åklagare och att få ett sådant beslut kan ta från 6 timmar till flera dagar. Med anledning av polisens tröga beslutsgång anser poliserna vi talar med att det är ett måste för dem att arbeta under cover, då de kan köpa och sälja både narkotika och vapen. På detta sätt får de dokumenterade brott som sedan kan leda till beslut om husrannsakan från åklagaren. Joe berättar att en

husrannsakan alltid sker kl. 06.00 på morgonen. Detta för att de inte får göra husrannsakingar på natten och att kl. 06.00 är tidigast det är godkänt från åklagaren.

Att arbeta under cover som polis vid NYPD är inte helt ofarligt, det är något vi snart får klart för oss. Rezneck berättar att undercover poliserna blir rånade uppskattningsvis ca 1 gång i månaden. Bara några dagar innan vi kom på besök hade en kvinnlig undercover polis följt med en langare upp i en trappuppgång. Där hade hon fått en pistol mot tinningen och rånats på mobiltelefon och plånbok. Som tur var hade langaren inte förstått att hon var polis, då hon just den aktuella dagen valt att inte vara beväpnad.

Att arbeta under cover sker på alla nivåer inom New Yorks polis. Både FBI, DEA och NYPD:s Narcotics Division talar om detta som en vanlig och självklar arbetsmetod. Alla blir de också lika förvånade över att höra att vi i Sverige som arbetar med narkotika på gatulangningsnivå inte har möjlighet att arbeta på detta sätt. Vi förklarar då om vi istället använder oss mycket av skälig misstanke samt "fara i dröjsmål", som är nyckeln till framsteg vid många av våra ärenden. Vi berättar även att våra gruppchefer har FU-behörighet och kan fatta beslut på plats. De blir återigen överraskade och medger att detta verktyg skulle vara mycket användbart för dem.

I New York City väljer man på NYPD:s Narcotics Division att inte arbeta mot eget bruk av narkotika, inte ens om man exempelvis ser någon röka en joint. Det är olagligt att bruka narkotika men inte straffbart då åklagaren inte skulle ta upp ett sådant mål.

Sammanfattning

Både FBI, DEA och NYPD arbetar till stor del med hjälp av informatörer, infiltratörer och poliser som arbetar undercover. Detta är ett sätt för dem att kunna lagföra personer som begår narkotikabrott.

Polisen i New York saknar några viktiga verktyg som vi i Sverige använder dagligdags. Dessa är möjligheten att som polis kunna agera i fara i dröjsmål då det kan misstänkas att syftet med åtgärden går förlorad om beslutet inte tas och genomförs snarast. NYPD:s Narcotics Division har inte heller poliser ute på gatorna som är behöriga att fatta beslut. Detta gör att det krävs av dem att inrikta sig på ett ärende under en längre tid för att till slut ha insamlat så pass mycket information om misstänkt brottslighet så att åklagaren tar beslut om husrannsakan.

Gällande lagföringen av kvinnor får vi intrycket av att narkotikarbetet i NY är inriktat mot män på samma sätt som hemma i Sverige. Vi fick under vår resa ingen förklaring till varför det i NY lagförs fler kvinnor jämfört med män än i Sverige för narkotikabrott.

När det kommer till vårt arbete i krogmiljön så har vi insett att polisen i NY inte har någon liknande motsvarighet. De har inte alls den kontakt med krögare och ordningsvakter som vi har i Stockholm och detta har lett till att polisen i New York inte arbetar inne på krogarna. Vi

fick uppfattningen om att de gånger krögare och polis har kontakt med varandra är när polisen försöker stänga ner krogen på grund av olika anledningar.

Slutsats

Vår målsättning med denna resa var till största del att lära oss om New York City polisens arbetssätt gentemot kvinnor och kriminella konstellationer i och omkring krogmiljö. Vi insåg ganska snart att ingen av organisationerna vi besökte arbetar särskilt inriktat mot kvinnor, de verkade inte uppfatta bristen på lagförda kvinnor som ett problem eller något de reflekterade över. Samtliga var överens med oss gällande att kvinnor brukar narkotika precis som männen gör, men eftersom polisen i New York city inte arbetar för att lagföra användare av narkotika så faller de lätt bort. Vår slutsats när det kommer till kvinnor som missbrukar är att vi i Stockholm city har kommit en bra bit på vägen bara genom att uppmärksamma problemet. Vi vet att vi har svårighet att lagföra kvinnor och vare sig det handlar om hinder i lagstiftning eller för att det är svårare att upptäcka så måste vi bli bättre.

När det kom till frågor kring att störa ut kriminella konstellationer av olika slag så verkar polisen i New York City arbeta på ett helt annat sätt än vad vi är vana vid på Krogsektionen. Vi fick uppfattningen om att problemet kring kriminella gäng var större i förortererna än på Manhattan.

Av de besök vi gjorde i New York kände vi oss mest hemma hos NYPD:s Narcotics Division. Vi upplevde att de arbetade mot samma sak som vi gör hemma, dock med betydligt större kvantiteter av narkotika. Våra arbetssätt däremot skiljer sig mycket åt. Självklart känns det lockande att även på vår nivå hemma i Stockholm kunna använda sig av undercover poliser för att upptäcka fler brott och lagföra fler personer. Men baksidan blir självklart den risk man som polis utsätter sig för när man undercover ger sig in i olika situationer. Att bli rånad eller skadad verkar vara något poliserna i NYPD accepterar som en del av jobbet.

Sättet poliserna i New York arbetade för att komma åt den organiserade brottsligheten på är genom att infiltrera gängen eller att arbeta dolt. Detta kräver stora resurser och ett helt annat arbetssätt än vad vi är vana vid i Stockholm. Känslan vi fick efter att ha talat med chefer och poliser i New York är att undercover används dagligdags på alla nivåer. Vår slutsats är att en medelväg mellan det svenska arbetssättet och arbetssättet i New York vore optimalt för oss. Det skulle vara till stor hjälp i många offensiva spaningsärenden om man i större utsträckning kunde använda sig av undercover poliser för bevisprovokation.

När vi förklarade för de agenter och poliser vi träffade att vi får mycket tips utan att på vår nivå kunna erbjuda pengar för tipsen blev de förvånade. Att vi inte heller i Sverige ger straffmyndighet för att tipsa om grov brottslighet förvånade också. Vi fick intrycket av att agenterna är så vana att köpslå med kriminella för att få tips gällande brott att de glömt bort att det ibland inte krävs mer än gammal hederlig avundsjuk, hämndbegär eller ångest för att folk ska berätta om brottslighet som pågår kring dem. Då vi inte har möjlighet att köpslå får vi istället finna andra vägar att få ut information. Vi är eniga om att vi når framgångar utan att kunna erbjuda pengar till våra egna uppgiftslämnare, vi är fullt medvetna om att det finns enheter som kan erbjuda ersättning för bra tips även i Stockholm och anser att det är så vi bör ha det.

Slutsatsen blir således att vi lärt oss enormt mycket under vår resa i New York om olika sätt att bedriva polisarbete på. Vi har fått klart för oss att vår hypotes om att poliserna i New York kommit längre gällande lagföringen kring kvinnliga narkotikamissbrukare inte stämmer, utan att kvinnor även i New York många gånger slinker undan. Gällande arbetet med kriminella organisationer har vi fått med oss fördjupad kunskap hem till Sverige angående alternativa arbetsätt.

Av: Maria Lundström, Linn Karlsten, Emilie Lundberg – Krogsektionen, Stockholm City

Författarnas anmärkning:

Vi har inte på egen hand läst lagstiftningen kring narkotika som gäller i New York på statlig samt federal nivå. De fakta som finns i texten kring lagstiftning och polisen arbete i New York har vi baserat på det vi fått berättat för oss av agenter inom DEA, FBI samt poliser hos NYPD.